

HỘI ÁI-HỮU BIÊN-HOÀ

Website: <https://www.bienhoatx.com>

Email liên lạc: datlam1951@yahoo.com

Hội Ái-Hữu Biên-Hoà hân hạnh giới thiệu đến quý vị bài: **Câu Chuyện Bóng Bàn** của thân hữu **Võ Hạnh**. Hội chân thành cảm tạ giả. Kính mời. **Trân trọng.**

CÂU CHUYỆN BÓNG BÀN

Kể chuyện năm xưa về tay vợt Vô Địch Bóng Bàn Miền Tây, anh Bùi Văn Điệp. Anh Điệp vốn là người tỉnh Sa-Đéc (Bác Trần Hữu Nghĩa phòng tôm biết nhiều về anh bạn này). Ngày đó, anh đang là cầu thủ vô địch bóng bàn suốt 3 năm liền của tỉnh.

Vào những năm 1965-1966, tỉnh Vĩnh-Long có tổ chức 1 giải bóng bàn, phần thưởng gồm 1 chiếc Cup và hiện kim khá nhiều. Tin sốt dẻo đưa về Sài-Gòn, anh Niên Đệ Trương Văn Hiếu (K.20/NT) biết được liền chuẩn bị đồ nghề về tỉnh để kiếm chút cháo, vì anh nghĩ rằng là trình độ đấu thủ tỉnh chắc cũng dễ nuốt trôi. Thời điểm này tại Sài-Gòn, anh Hiếu đã bắt đầu nổi tiếng với lối đánh không phòng thủ, ôm bàn, tạo banh xoáy qua đối thủ để rồi tấn công cả 2 bên phải và trái tay. Các cú đánh từ bên trên của quả bóng đi xuống rất mạnh, các danh thủ Sài-Gòn bấy giờ cũng kiêng dè với một đấu thủ trẻ tài nghệ đang lên như anh.

Khi đến tỉnh Vĩnh-Long, khán giả được tin tuyển thủ thủ đô về quê nhà tranh giải, họ kéo vào phòng đánh banh trong sân vận động tỉnh để xem. Anh Điệp xử dụng vợt bên tay trái, anh này có vóc dáng cao lớn như là 1 lực sĩ quyền anh. Sở trường trong lối đánh của anh là cản, chặn đẩy banh, để rồi di chuyển né người và đánh các quả quyết định. Anh Hiếu lúng túng vì gặp phải lối đánh không gặp trở ngại nào trong các quả bóng xoáy từ anh giao qua. Và rồi kết quả là anh đã thất bại với tỷ số 3-2, đành phải mua vé xe đò trở về Sài-Gòn.

Về nhà, anh liên lạc với anh Nguyễn Văn Mạnh (một sinh viên ngành Kiến Trúc và cũng là 1 đấu thủ trẻ đang lên của làng Bóng Bàn Miền Nam (Anh này rất hâm mộ cô Hoa Khôi Đào Thị Hoàng Mỹ). Anh có cái tật nhỏ là khi anh gò bóng gần lưới trên mặt bàn, anh luôn luôn le cái lưới ra để tập trung gò bóng cho chắc, nên có biệt danh là Mạnh le lưới. Hai anh Hiếu và Mạnh đồng ý một trận đấu với anh Điệp, kèm với 1 số tiền cuộc. Anh Mạnh ra sân; và kết quả còn thê thảm hơn trận thua của anh Hiếu, với tỷ số 3-0.

Hai anh trở về và bàn tính với nhau là phải khai thác tài nghệ của anh Bùi Văn Điệp để tìm lại số tiền đã thua. Họ bèn đi liên lạc với anh Vương Chính Học, đang là Đương Kim Vô Địch Quốc Gia. Sau đó, anh Hiếu đã hẹn với anh Điệp và tiếp đón anh này, lo cho chỗ ăn, ngủ trong những ngày tại Sài-Gòn.

Các anh đấu thủ thành phố đã đưa anh Điệp vào Chợ-Lớn để tìm đấu thủ chịu đánh độ ăn tiền. Các đấu thủ người Hoa trong Chợ-Lớn thấy vóc dáng của anh Điệp như là một bác nông dân, có vẻ chậm chạp, nên sẵn sàng bỏ tiền ra giao đấu mà không e ngại. Anh Vương Chính Học, chỉ cho anh Điệp biết rằng: nếu thắng trận đấu là có một số tiền lớn, cứ an tâm ra trận, đừng lo nghĩ về tiền bạc vì đã có người lo.

Tin tức cuộc tranh tài lan ra. Dân chơi bóng bàn Chợ-Lớn cứ đồn hỏi nhau anh Điệp là ai, mà sao báo chí Sài-Gòn không thấy nói tới. Họ hỏi ngay các đấu thủ trẻ sắp dự các trận đấu đêm hôm đó để biết tài năng mà đánh cá. Thế nhưng, Vương Chính Học chỉ cho biết anh bạn Điệp là một nông dân miền Tây lên Sài-Gòn tìm việc làm. Kết cuộc, các đấu thủ người Hoa thuộc sân Tinh Võ lần lượt xếp vợt và đóng tiền. Bị thua cuộc gồm có các cầu thủ: Hứa tự Lực, Phùng Trí Vỹ, Mạch Thoại Khương...

Ngày đó, các anh Trương Văn Hiếu, Mạnh, Học và bác nông dân Điệp, tỉnh Sa-Đéc ra về với túi bạc nặng, lòng vui vẻ.

Thời còn đi học, tôi hay đến nhà anh Niên Đệ Trương Văn Hiếu (nhà anh trong cư xá sát bên cạnh hông với Hội Việt-Mỹ, nằm trên đường Tự Đức với Mạc Đĩnh Chi. Phía bên hông nhà, anh cho đặt 1 cái bàn banh, tự tập dợt với bạn bè trong xóm và lân cận. Trên vách nhà bàn banh, anh viết 1 câu nhắn nhủ, dòng chữ

to với mực đen “TẤN CÔNG-KHÔNG THỦ”: đó là châm ngôn của anh, ai ai tới chơi đều phải biết và phải đánh như vậy.

Xin tạm dứt và mong các bạn vui với bài viết thuật Chuyện Năm Xưa.

HANH VO (HQ/K19)